

Nieuws en Actualiteiten

CURSUSSEN OKTOBER

De [serie schrijfworkshops](#) bij de Openbare Bibliotheek in Leeuwarden gaat definitief door en is volgeboekt!

Voor [Familiageschiedenis](#) waren helaas niet voldoende aanmeldingen.

Als je zelf een groep geïnteresseerden weet te organiseren, kun je me inhuren om de cursus Familiageschiedenis te komen geven. Lees er [hier](#) alles over.

Het is natuurlijk ook mogelijk om met privé-begeleiding aan het boek over je familie te werken. Kijk daarvoor bij [schrijfcoaching](#). Vaak kan een eerste consult al voldoende handvatten bieden om aan de slag te gaan. Heel vaak is het 'probleem' waar een beginnende schrijver mee worstelt een vormprobleem, en daar kunnen we samen uitkomen!

SCHRIJFWORKSHOPS OP LOCATIE

Wist je dat je me ook kunt boeken voor een eenmalige schrijfworkshop? Leuk voor een bestaande schrijfgroep, en ook een gezellige en bijzondere groepsactiviteit voor een feestje of een reünie!

- Heldenreis
- Heldenreis Reis
- autobio
- Artist's Way
- schrijfveren
- columns
- diverse technieken

Alle mogelijke workshops staan [hier](#), en de voorwaarden staan [daar](#).

KRANTENKNIPSEL ALS SCHRIJFVEER

Schrijf over de schrijver, of schrijf zelf zo'n gedicht. Of schrijf over een vinder voor wie de vondst een bijzondere betekenis heeft.

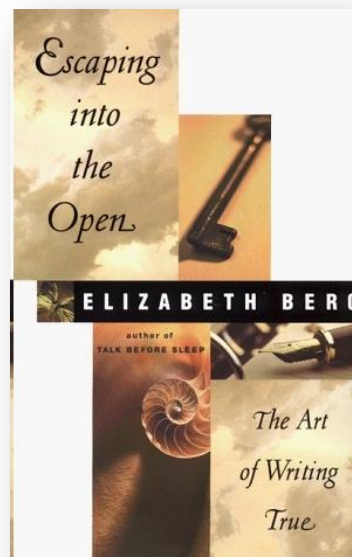
SCHRIJFOEFENING

Schrijf de volgende scène:

Je bezoekt het graf van iemand voor wie je heel sterke gevoelens hebt gekoesterd. Terwijl je daar bent, begin je opeens luidop te praten. Je eigen woorden zorgen ervoor, dat je je iets realiseert wat je voordien nooit begrepen had.

Voor je weggaat, leg je iets op het graf.

uit:
Elizabeth Berg
Escaping into
the open:
the art of
writing true
New York
Harper/Collins
1999

COLUMN

Het is heel wonderlijk wat er gebeurt. Zomaar opeens ging ik schrijven en nu zijn er al meer dan 30.000 woorden. Terwijl het idee alweer minstens 12 jaar in me rondspookt. Wat is dat toch?

Met [Brandsporen](#) kon ik pas echt beginnen toen ik de Heldenreis doorhad. Pas toen lukte het me het verhaal op de rails te zetten, wagon na wagon, wagonlading na wagonlading. Want verhalen beginnen in mij met wagonladinkjes. Fragmenten van gebeurtenissen en gesprekken, zo beladen als iets uit een Italiaanse film.

Ik heb de [Heldenreis](#) geoefend met een boek dat ik heb ingestuurd voor de Libelle romanwedstrijd. Gouden Bergen, heette het, en het speelde in Oman. Voor mij in het kille Schotland een heerlijke ontsnapping naar de hitte der woestijn. Het was de allereerste keer dat het me lukte, een heel boek, en wat verrukkelijk was dat.

Nu moest Brandsporen ook lukken.

En waarom lukt het nieuwe boek dan niet?

Zoveel factoren. Het echte leven en druk en te onrustig. Het innerlijk leven nog niet in staat om een goed einde te bedenken. Maar ook: het lukte niet met de Heldenreis. Ik kon maar geen simpel doel in de wereld bedenken voor mijn hoofdpersoon. Of ik kon het wel bedenken, maar zij wilde niet. Ze zei wel dat ze het wilde, maar ze wilde het niet. Het doel in de wereld was niet haar eigen doel. Het was de vorm die ze gekozen had voor iets dat in haar ziel om oplossing vroeg. En het voldeed niet.

SCHRIJFLES

Ik heb een schrijfcoachklant die eigenlijk al zo goed schrijft dat ik soms tijdens het lezen vergeet op te letten, zo word ik meegesleept door het verhaal.

Tot me opeens iets opviel, waar ik maar gelijk een [#schrijftiphella](#) van heb gemaakt.

Het onbekende landschap waarin zijn hoofdpersonen zich bewogen, werd keurig en duidelijk beschreven, en toch kreeg ik al lezend niet het gevoel dat ik er bij was.

Dan moet ik als schrijfjuf bedenken hoe dat komt. (Het is voor een schrijver sowieso een goed idee om vaak onder woorden te brengen waardoor het komt dat een tekst iets bij je teweeg brengt, des te bewuster leer je ermee omgaan, en des te beter leer je zelf van die technieken gebruik te maken.)

Ik kwam tot de volgende conclusie (klant in kwestie heeft gelukkig om de "strengere" aanpak gevraagd):

"Probeer goed te onthouden dat locatie – bijna als een personage – moet meewerken aan het verhaal. Het is geen decortje dat je met een paar streken opschildert, maar een wezenlijke sfeerbepaler. En dat werkt alleen als de lezer de locatie ervaart door de ogen

En wat in de Heldenreis niet toegestaan is, want zo'n Held moet een strever zijn en geen willoze noodlotsondergaander, moest hier gewoon wel. Het noodlot moest toeslaan. Een boom moest op haar huis vallen zodat het eindelijk tot haar doordrong dat het einde oefening was. Niet meer streven maar zijn. Niet meer willen maar drijven. Leven met de vragen, en je een weg naar het antwoord leven.

Pas toen ik met [Heldinne's Reis](#) aan de gang ging, en zag hoezeer die verschilde van de Heldenreis, snapte ik wat er aan de hand was geweest, al die jaren. Ik was op zoek geweest naar een 'buitenplot,' maar die is er in Heldinne's Reis helemaal niet. Er is alleen maar die reis de diepte in, zonder einddoel, zonder uitzicht of visioen.

Ik ben in handen van een wrede god en hij breekt mij aan stukken.

Zo, lekker! En nu de handen uit de mouwen!

van de hoofdpersoon. Voor zo'n boek als dit is de locatie van groot belang voor de plot, en de personages moeten er dus van doordeesemd zijn.

Je kunt het wel, hoor, je moet je er alleen nog meer van bewust zijn. Vaak zijn dat ook dingen die pas bij de revisie aan de orde komen. Maar zoals alles is ook dit weer een kwestie van je personages onder de huid kruipen."

blijf schrijven!

Hella Kuipers